

Arrest

**nr. 92 177 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 oktober 2012.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS loco advocaat M. OGUMULA en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 59 600 van 13 april 2011 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en er in zijn regio van herkomst geen willekeurig gewapend oorlogsgeweld heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Het huidige beroep richt zich tegen verzoekers vierde asielaanvraag.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te

tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 59 600 van 13 april 2011 de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In zijn vierde asielaanvraag doet verzoeker geen afstand van dit relaas, doch bouwt hij daarentegen daarop verder. Uit de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas uit de eerste asielaanvraag volgt node de ongeloofwaardigheid van elk nieuw feitelijk gegeven dat daarop is gebaseerd. Wat betreft de stukken die verzoeker in zijn tweede en derde asielaanvraag voorlegde merkt de Raad op dat deze niet bij machte zijn om de geloofwaardigheid van dat relaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 59 600 van 13 april 2011 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat de situatie in Basra dermate onveilig is dat hem de subsidiaire bescherming moet worden toegekend. Verzoeker meent dat de informatie van de commissaris-generaal niet objectief is nu deze door haar eigen researchdienst werd opgesteld en minstens gedateerd, gezien het document werd opgesteld op 30 november 2011. Verzoeker voegt ter staving daarvan "persberichten anno september 2012" bij (stukken 3, 4 en 5 gevoegd bij het verzoekschrift) die zouden spreken van "aanzienlijke burgerslachtoffers bij aanhoudende bomaanslagen gericht op de burgers in Basra".

Na raadpleging van de bijgevoegde artikelen stelt de Raad vast dat stuk 5 melding maakt van een incident dat dateert van voor het opstellen van de landeninformatie van de commissaris-generaal. Dit stuk vermag op zich geen afbreuk te doen aan de conclusie dat er heden in Basra geen situatie van willekeurig oorlogsgeweld is doch slechts van sporadische en gerichte aanslagen door niet-overheidselementen. Wat betreft stukken drie en vier stelt de Raad vast dat deze over een identiek incident gaan, namelijk een zelfmoordaanslag op 14 januari 2012 door een soenitische terrorist gericht tegen een politiepost die sjiitische bedevaarders beschermde. Het gegeven dat er zich in de 10 maanden die zijn verstreken sinds het opmaken van de landeninformatie van de commissaris-generaal (30 november 2011) slechts 1 gerichte terreuraanslag heeft voorgedaan toont aan dat de analyse van de commissaris-generaal dat er geen sprake is van willekeurig oorlogsgeweld in Basra nog steeds geldig is. Verzoeker slaagt er niet in om de informatie van de commissaris-generaal, noch de daaruit getrokken conclusies, te ontkrachten met andersluidende objectieve informatie.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 59 600 van 13 april 2011 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De vierde asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Verzoeker, die met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de vreemdelingenwet gevraagd heeft om gehoord te worden, herhaalt ter terechtzitting de motieven van zijn verzoekschrift doch brengt geen objectieve argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan het voorgaande.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Irak.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER